

РЕШЕНИЕ

№ 1225

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **12356** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е във връзка с постъпила жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище на управление: [населено място], п.к.8217, [улица], представлявано от управителя Д. П. Ч., чрез адв. В. П.- САК, срещу Решение от 10.11.2020 г. по НАХД № 1262/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 108-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-006317/10.01.2020г. издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда-С.“, с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) във връзка с чл. 413, ал. 2 от КТ, е наложено на жалбоподателя административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева за нарушение на чл. 14, ал.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, във вр. чл.60, ал. 1 и чл.61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи (Наредбата).

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт, постановен в противоречие с материалния закон и процесуалния закон. Посочени са подробни мотиви и доводи в подкрепа на направените оплаквания. Твърди, че т.к. разпоредбата на чл.14, ал.1 от ЗЗБУТ е обща и бланкетна, е

необходимо съставът ѝ да бъде запълнен, както чрез посочване на конкретни фактически действия, които работодателят е бил длъжен да направи, за да извърши ефективен контрол, така и чрез посочване на разпоредбите, които вменяват подобно задължение. В тази връзка твърди се, че административнонаказващия орган е бил длъжен да очертае всички съставомерни признаци на деянието и да го докаже, което в случая не било сторено. Твърди нарушение на чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН при съставяне на АУАН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН при издаване на НП. Освен това твърди липса на причинно-следствена връзка между падането на работниците и наличието/липсата на обезопасяване на контурите на панелната кофражна система. Искане се отмяна на обжалваното решение и съответно отмяна на наказателното постановление, като в условия на алтернативност моли намаляване на наложеното наказание до законоустановения минимум.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. П., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба-Дирекция „Инспекция по труда-С.“, редовно призован, се представлява от юрк.С., която оспорва жалбата. Счита решението на СРС за правилно, а подадената касационна жалба за неоснователна. Моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., намира жалбата за неоснователна. Моли решението на СРС да бъде потвърдено изцяло, както и по отношение на размера на санкцията.

Административен съд София-град, X касационен състав, извършвайки проверка на оспорваното решение за наличието на наведените в жалбата касационни основания, както и валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, установи следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от страна, която има право и интерес да обжалва и в срока по чл. 211 от АПК.

Разгледана по същество същата е неоснователна по следните съображения:

С Решение от 10.11.2020г. по НАХД № 1262/2020г. по описа на СРС, НО, 108-и състав, е потвърдено НП № 22-006371/10.01.2020г. издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда-С.“, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 (пет хиляди) лева за нарушение на чл. 14, ал.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, във вр. чл.60, ал. 1 и чл.61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи (Наредбата).

За да постанови своя съдебен акт СРС е приел за установено от фактическа страна, следното: [фирма], като подизпълнител, извършва строителни работи на строеж на сграда в [населено място], ж.м. „Сухата река“. Имало панелен кофраж skydeck, монтиран за отливане на плоча на кота 1,57 м. По контура на кофража нямало поставени защитни парапети – средна и горна дъска за ръце и долна за крака, които да пазят работниците от падане от височина. Нямало и други ограждения или съоръжения, които да служат за това. На различни места, но не по протежение на целия контур, имало поставени вертикални арматурни желяза, но нямало поставени хоризонтални желяза, които да свързват отделните вертикални пръчки. На 14.08.2019 г. двама работници - св. К. и Х. П., извършвали армировъчни работи на кофража,

когато изникнал силен вятър, който повдигнал две платна, хоризонтално разположени в средата и двамата паднали на долната плоча. Работниците били закарани в болница. По този повод в същия ден на място служители на Дирекция „Инспекция по труда“- С., сред които св. Винарска и Т., извършили проверка на място. Било им обяснено, че парапети не били поставени, тъй като не били закупени. Издаден бил акт за спиране на обекта. Липсата на оградни съоръжения и парапети по контура на кофража, които да пазят работниците от падане от височина св. Винарска приела за нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗЗБУТ вр. чл. 60, ал. 1 вр. чл. 61 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. На 15.10.2019г. съставила срещу дружеството-жалбоподател акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-006371.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Първоинстанционният съд е изяснил изложената по-горе фактическа обстановка след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. За да стигне до извода за законосъобразност на оспореното пред него НП и да го потвърди, съставът на съда е приел, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. На следващо място, съдът счел, че деянието е безспорно установено и доказано и материалният закон е приложен правилно. Изложил е подробни съображения относно правната квалификация на нарушението и субекта на нарушение, като е анализирал относимите правни норми и по този начин е отговорил и на възраженията на жалбоподателя. Мотивирано е установил, че не са налице предпоставки за намаляване на размера на наложената санкция, както и предпоставки за квалифициране на деянието като маловажно нарушение по смисъла на чл.415в от КТ, поради което е потвърдил процесното НП изцяло.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция, която счита за ненужно да ги преповтаря.

С оглед разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК при осъществяване на касационната проверка, касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението. Предвид това, този състав на съда приема, че в наказателното постановление е налице ясно и точно описание на нарушението, а именно: [фирма], в качеството си на работодател, не е изпълнил задължението си да осигури комплексни здравословни и безопасни условия на труд на всички работещи лица, които извършват трудова дейност на строителната площадка, във всички случаи, свързани с работата, в това число и на работещите върху панелен кофраж S., монтиран за отливане на плоча на кота -1,57м на Блок А: “Жилищна сграда с магазини, офис, ателиета и подземни гаражи на три нива“, УПИ I-1422.1423, кв 12, жм „суха река - запад“, като не е обезопасил против падане от височина на хора и предмети контурите на панелен кофраж S., монтиран за отливане на плоча на кота -1,57 м.

Описани са всички съставомерни признаци визирани в разпоредбата на по чл. 14, ал.1 от ЗЗБУТ, съгласно която „Юридическите и физическите лица, които

самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места“. Тази разпоредба е посочена във връзка с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни условия на труд при извършване на СМР, която предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Налице е яснота и относно това в какво качество е наказано дружеството, а именно в качеството му на работодател.

Нарушението е доказано по безсъмнен начин. От събраните включително и в хода на съдебното производство пред районен съд доказателства-свидетелски показания, заключение на съдебно-техническа експертиза и от събраните по делото писмени и веществени доказателства, безспорно се установява, че по контура на кофража за изливане на плочата е имало на различни места поставени вертикални арматурни желяза. Не се установява обаче те да са били по целия контур, като е имало места, които не са били оградени от такива желяза, от които е било възможно падане на работник. Априори, тези вертикални желяза не са били свързани с хоризонтални, т.е. не е установен факта, че целият контур е бил ограден.

В §1, т.9 от ЗЗБУТ е дефиниран критерият за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – това са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа.

В разглеждания случай, предвид специфичния характер на дейностите по строителство, с Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са въведени специални изисквания, на задължените лица и е вменено задължение за извършване на конкретни действия по изпълнението им, част от които е предприемане на съответни предпазни мерки за защита на работещите от рискове, произтичащи от това да се осигури безопасност при работа на височина и да се предотвратят паданията от височина на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. След като при строителните работи такива не са били осигурени, следователно е засегнато здравето, нещо повече, животът на работещите на обекта, то несъмненият извод е, че не са били изпълнени комплексните здравословни и безопасни условия на труд.

Субект на административно-наказателна отговорност по чл. 413, ал.2 КТ е лице, което има качеството на "работодател". Легалната дефиниция на "работодател" е дадена в §1, т.1. от ДР на Кодекса на труда - "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение,

включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. По делото по безспорен начин се установява, че [фирма] е имало качеството на работодател по отношение на пострадалите работници, предвид ангажираните доказателства- трудови договори. При този субект на нарушението правилно е посочена и санкционната норма на чл. 413 от КТ, тъй като тук, понятието работодател е това, което е зададено в §1, т.10 от ДР на Наредба № 2, а именно „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.). Тоест, работодател тук не е само лицето по §1, т.1 от ДР на КТ, а това според §1 от приложимата Наредба № 2, каквото несъмнено се явява санкционираното дружество в качеството си на подизпълнител. Отговорността на дружеството в конкретния казус е обективна и безвиновна.

С оглед на гореизложеното и при липсата на констатирани процесуални нарушения при издаване на обжалваното НП, съдът намира, че същото е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Правилно АНО е подвел под административноноказателна отговорност дружеството – жалбоподател, като е преценил, че не са налице предпоставките за приложение на привилегирования състав на чл. 415в ал. 1 КТ, предвид това, че няма данни нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, както и настъпилите вредни последици, свързани със създаване на опасност за живота и здравето на работниците, изразяващи се в липса на обезопасяване срещу падане от височина.

Съгласно чл. 413, ал.2 от КТ, „работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“ Наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лв., определен от наказващия орган, е надзаконоустановения минимум, но настоящият състав счита, че същото съответства на тежестта на нарушението и значимостта на охраняваните обществени отношения, още повече, че в конкретния случай са пострадали работници.

С оглед изложеното при извършената касационна проверка не се установяват основания за отмяна на обжалваното съдебно решение. СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, постановено при правилно приложение на материалния закон, преценявайки всички събрани в хода на производството доказателства, без да игнорира или анализира превратно което и да е от тях.

По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че подадената касационна жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено и основателно с оглед разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН и крайния изход на спора, поради което следва да бъде уважено, като касационният жалбоподател следва да бъде осъден да заплати в полза на ответната страна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за

заплащането на правната помощ, тъй като настоящото дело не се отличава с фактическа и правна сложност.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.11.2020г. постановено по НАХД № 1262/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. П. Ч., да заплати на Дирекция Инспекция по труда-С. сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: